

Overskrift „Smaa Forventninger“, anførte blandt andet, at han beklagede, at den højtærede Finansminister ved Forelæggelsen af de store, finansielle Love, som ligge i det andet Ting, forlangte Balance. Jeg tror ikke, at dette er nogen Grund i og for sig til at have smaa Forventninger. Jeg skal erkende, at man vel kan taale nogen Nedgang paa vort Budget, men en større Nedgang forekommer det mig ikke, man kan taale. Naar man, hvad jeg er sikker paa er Tilfældet med det ærede Medlem, ønsker at faa de mange store Reforme, som nu enten ligge paa Tingenes Bord, eller med Hensyn til hvilke det ligger i Luften, at de snart ville komme, gjorde til Love og bragte ud i Livet, maa man have det klart, at de saa godt som alle eller i alt Fald de fleste af dem kræve betydelige Udgifter. Jeg behøver slet ikke at nævne Navne, men jeg kan f. Eks. anføre Skoleloven, saadanne Reforme som Ulykkesforsikringen, i alt Fald saafremt den skal udvides ogsaa til Landarbejderne, endvidere Invaliditetsloven og et Supplement til Alderdomsforsørgelsen, som sikkert maa komme før eller senere, Retsreformen o. s. v. Der er ingen af disse Reforme, som kunne gennemføres, uden at vi bevare i alt Fald saa nogenledes de nuværende Indtægter. Derfor kan jeg ikke se rettere, end at netop, naar man vil have gode Forventninger og ikke for smaa Forventninger, har den højtærede Finansminister gjort Ret i at forlange i det væsentlige Balance ved Forelæggelse af disse store finansielle Love. Det ærede Medlem for Ringkøbing vil vistnok være enig med mig i, at der er tilstrækkelig Uenighed mellem det høje Landsting og dette Ting om disse Reformers Indhold. Den er vist rigelig stor nok. Vi kunne vist have alt muligt Besvær med at komme ud over den, foruden at vi tillige skulde komme til at blive uenige om, hvorledes vi skulde skaffe Pengene til dem. Jeg tror derfor, det er vel begrundet og vel egnet til at give bedre Forventning, naar man sørger for, at de Penge, som vi skulle bruge til de af mig her nævnte Reforme og andre Love, nogenledes ere til Stede i Statskassen, saa at vi, som sagt, ikke først skulle til at tale om, hvor vi skulde skaffe Pengene fra. Men jeg siger: nogen Nedgang kan maaske nok taales, fordi det skal erkendes, at vore indirekte Indtægter, Toldindtægter og lignende, synes at være ret jævnt og sikkert stigende, om ikke meget. En anden Grund, som det ærede Medlem for Ringkøbing anførte til sin Betegnelse

„de smaa Forventninger“, var Sammenkoblingen. Jeg skønner nu heller ikke rettere, end at praktisk set er det ret forstandigt af den højtærede Finansminister, at han har stillet sig paa det Standpunkt. Det skal erkendes, at teoretisk set er der en Forbindelse mellem f. Eks. Toldloven og Brændevinskatten og mellem Formue- og Indtægtsskatten og Afskrivningen paa Hartkornsskatterne. Men naar man ser Tingene praktisk, eftersom vi nu gennem mange Aars Erfaring vide, at det gaar til, hvad der ogsaa er betegnet derved, at dette høje Ting har beholdt Brændevinskatten herved og sendt de andre Reforme ovenpaa, saa ser jeg ikke rettere, end at det er et forsvarligt og godt Standpunkt, som den højtærede Finansminister har stillet sig paa, og det eneste Standpunkt, ved hvilket det virkelig kan lykkes at faa gennemført de betydelige Skattereforme, her er Tale om — Reforme, som jeg om et Øjeblik skal komme til, Reforme, som jeg for øvrigt selv anser for højst nødvendige og betydningsfulde. Og jeg kan netop paa dette Punkt sige, at jeg er enig med det ærede Medlem for Ringkøbing deri, at det glæder mig, at disse Lovforslag — og andre med for øvrigt — ere forelagte i samme Form oppe i det høje Landsting, som de fik herved ved sidste Behandling i Folketinget. Jeg vil ikke dermed have sagt, at jeg i hver Enkelthed er enig i den Form, de fik, men i det væsentlige kan jeg i alt Fald for mit Vedkommende tiltræde dem, og jeg anser det for heldigt, at den høje Regering har handlet saaledes, ogsaa for at bevare Kontinuiteten. Jeg tror, at det Standpunkt, Regeringen der har stillet sig paa, i det væsentlige vil være det, som vil være det heldigste for Gennemførelsen af disse Love.

Men naar nu det ærede Medlem for Ringkøbing saa stærkt klagede over det høje Landstings Stilling i forrige Samling og ogsaa anførte dette som en af Grundene til, at han maatte betegne denne Rigsdagsperiode som „de smaa Forventningers“, vil jeg dertil sige: Ja, vel, der kan maaske være noget derom. Ogsaa jeg for mit Vedkommende erkender fuldt ud, at, for at et konservativt Parti skal kunne bevare sin Stilling, maa det forstaa sin Tid, saa maa det forstaa, hvad der gærer i den, og saa maa det forstaa at være med til at føre de Sager frem, som gære i Tiden, for at netop dette Parti kan komme til at sætte sit Præg paa dem. Det erkender jeg for mit Vedkommende fuldt ud. Det kan være, at der i det høje Landsting